

Voorwoord

“Natuur? Ik heb niks met natuur!” Deze oneliner werd recent uitgesproken door de voorzitter van een redelijk grote Tweede Kamerfractie. Als die uitspraak representatief is voor zijn achterban zegt dat veel over de waardering die bij een deel van de Nederlanders bestaat voor natuur in het algemeen en voor soorten in het bijzonder. En dat juist in een tijd dat de financiële broekriem moet worden aangehaald. Hebben een dikke eeuw natuurbescherming en alle afzonderlijke acties voor vergroting van het natuurbesef dan zo weinig draagvlak opgeleverd? Na zo’n uitspraak zou je dat wel gaan denken en het lijkt er op dat natuur voor de zoveelste keer de sluitpost op allerlei begrotingen gaat worden. Dat natuur alleen dan mag gedijen als het financiële tij meezit. De zoveelste her-schikking van Ministeries heeft er nu toe geleid dat natuurbescherming voor een belangrijk deel is ondergebracht bij het Ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie. Daarbij komt dat gelijktijdig is voorgesteld dat de natuurbeschermingswetten moeten worden vereenvoudigd. Het lijkt al met al dat de natuur het de komende jaren zwaar te verduren krijgt. Zeker als vereenvoudiging van wetgeving ook zou betekenen dat er ruimhartiger met de interpretatie van wetten en regels gaat worden omgesprongen. Want natuurbelang en -bescherming staat vaak haaks op economisch belang en zit daardoor regelmatig de “vooruitgang” in de weg.

Hoe we ook over de EU denken, er is gelukkig het vangnet van de Europese Habitat- en Vogelrichtlijnen en het Wetlandverdrag die de Regering, indien nodig, voor al te grote vrijpostigheden zal behoeden. Daarom lijkt er reden te over om vooral op de natuurkwaliteit van de eigen woonomgeving te letten want de Ecologische Hoofd Structuur (EHS) komt nadrukkelijk ter discussie. Minder of zelfs geen geld meer voor aankoop en realisatie van tussenliggende gebieden of voor uitvoering van voorgenomen plannen. De voorgestelde verkoop van de groene buffer tussen Haarlem en Amsterdam is geen geweldig voorteken! Hopelijk is er voldoende gezond verstand aanwezig om die botte bij voorlopig nog wat te laten rusten.

60 jaar VWG Zuid-Kennemerland (VWGZK) is een respectabel jubileum, maar gezien in het licht van deze tijd geen moment om rustig op de handen te gaan zitten. Misschien dat zelfs het accent weer komt te liggen op werken binnen de VWGZK, zoals dat zestig jaar geleden ook was. In die 60 jaar zijn we soms bij kwesties van behoud en beheer net dé factor van doorslaggevend belang geweest; tegen de verdrukking in. Oude tijden gaan wellicht herleven, of we dat fijn vinden of niet. Laten we elkaar gelukwensen en afspreken er voorlopig nog eens 60 jaar tegenaan te gaan.